

Nesjøen. Det er som kjent forbudt å krysse grensen med snøscooter, unntatt for samene, men så lenge ingen gjør noe med forholdet får svenskene bare ture frem. Dette irriterer tydalingene. Tonnevis med fisk tar svenskene med seg hjem.

Men det er nok av fisk i Nesjøen, ingen fare med det. Veksten på Nesjø-fisken har vært voldsom, over det dobbelte av det normale. Dette forholdet ga også øyeblikkelig utslag på fisken i Essanden, da vannet i sjøene fløt sammen. Essanden var overbefolket av røye som sjelden veide mer enn 200 gram. I løpet av kort tid veide samme fisken syv-åtte hekto, noe som selvfølgelig skyldes god ernæring — særlig av døgnfluelarver. I en kort periode hadde Nesjø-fisken en nokså fremtredende bismak og den var løs i kjøttet. Nå er kvaliteten utmerket, kjøttet er fast og deilig rødt. Ørreten i Nea veide før oppdemningen ca. 160 gram (fem års fisk), mens den i dag veier ca. en kilo. Det har skjedd et fiskeeventyr i Tydal.

De fiskeribiologiske undersøkelser ble tatt opp i Nesjøen i 1970 av laboratoriet for ferskvannøkologi og innlandsfiske ved Videnskabselskapet i Trondheim. Forskningen har hele tiden vært ledet av amanuensis John W. Jensen. Men helt siden 1943 har professor Erling Sivertsen drevet fiskeforskning i Essanden. Fiskeforskningen i Tydal omfattes også med stor interesse på sentral hold, idet man fra konsesjonsavgiftsfondet fikk bevilget 74 000 kroner i 1972 til dette arbeidet.

Vi forlater Nesjøen med mye fin fisk. Men ikke minst med et fint minne rikere. Det finnes ennå steder i Norge hvor en sportsfiskers drøm kan bli virkelighet.

Ruten i Hemne

AV JAN OTNÆS

Det var på den tiden ørnen fremdeles hekket i Søvassdalområdet. Riktignok var det mest kjente redet, — det i brattfjellet opp for Dyregraven — blitt beskyttet og forlatt for flere år siden, og en av gammelørnene fra distriktet ble samme vinter skutt i traktene mot Rindal. Men fjellområdet omkring Sinnesakselen er bratt og ulendt og hadde plass for flere ørnereder, og denne vinteren krysset ungørn regelmessig Søvassdalen, fløy over Borstadsetra i 3-400 meters høyde, og satte kurs mot jaktmarkene i Ruten-området.

Denne samme etterjulsvinteren, for en 5-6 år siden, var det fullmåne en fredag i mars. Utpå ettermiddagen klarnet det opp — og utpå kvelden lå Kyrksæterøra badet i månelys. Vindstille var det også blitt. Og kaldt. Men ikke kaldere enn at vi ved 23-tiden om kvelden, etter en 1/2 times kjøretur, parkerte bilen og begynte oppstigningen.

Turen hadde i grunnen stått på programmet i lengre tid. Rutenmassivet hadde fengslet oss. Turene i området hadde vært mange, og alle i dagslys. Nå skulle ønsket om å få se soloppgangen fra toppen oppfylles. Vi skulle også tilbringe natten utendørs. I mars og i 1 000 meters høyde.

Oppstigningen tar sine 3-4 timer og er hard nok. Men belønning for strevet får man i en sjelden flott utsikt når det er godvær — og i en fantastisk utforkjøring . . . . når føret ikke er for godt.

Denne kvelden var vi utstyrt med tilstrekkelig glovarm kakao. Hadde godt med mat, gensere og vindtøy, og valgte å gå rett opp istedenfor som vanlig å følge dalen. Den oppstigningen vi valgte er hard, og anbefales ikke. De siste 200 metrene måtte vi bære skiene og faktisk sparke skoene inn i skaren for å få fotfeste. Men etter halvannen time var vi oppe på platået som starter på den ryggen som sees fra dalen.

Utsikt fra Ruten mot Kyrksæterøra, Storodan og Hemnefjorden ut mot Hitra i bakgrunnen til høyre.

Foto: Jens Ottersen

Etter en kort hvil, begynte vi den nærmest behagelige turgåingen innover. Ruten var godt synlig i måneskinnet. Vi var klar over at avstandsbedømmelsen kunne være vanskelig, men vi hadde god tid — og brukte den tiden vi trengte innover og oppover.

Vilt så vi. Skremte opp flere rypekull og en rev. Halv-veis inn på flyene så vi ned i dalen hvor sommerveien kommer opp. Der kunne Sohlberg ha skaffet seg et bedre motiv til sitt måneskinns-maleri enn det han fant i Rondane.

I vindstille, og med de ideelle 4-5 centimeter tørr kornsnø på fast skareunderlag, gikk turen nesten for hurtig. Vi nærmet oss toppen allerede ved 2-tiden, og måtte foreta noen omveier for å bruke tid før vi slo oss til ved varden en $1/2$ times tid før den ventede soloppgang.

Kulden var merkbar der vi satt, men utsikten og solen som kom hurtig på oss, skjøv vekk enhver tanke på å fryse. For soloppgangen sett fra Ruten er en uforglemmelig opplevelse. Utsikten i seg selv er fantastisk. Trollheimen med Snota, fjellene mot Rindal og på sydsiden av Vinjefjorden, Hemnefjorden med Trondheimsleia og

Fra Ruten mot Rovatnet, Vindalsvatnet, og Aanvatnet skimtes også.

Foto: Jens Ottersen

Hitra, Søvatnet — og andre kjente og kjære fjell og vann med minner fra tidligere turer er et flott syn . . . selv i vanlig dagslys.

Og når da alt dette ble truffet av solen i en uventet rekkefølge med de farver, lys- og skyggevirksomheter som ble resultatet, da må det oppleves. Jeg vil ikke engang forsøke med noen beskrivelse.

Nedover kjørte vi langs ledningsstolpene og beklaget det etterpå. Føret var for skarpt og vi måtte bremse for meget . . .

